

Minimalt i metermål

Ruth Campau arbejder med striber på langs. På Charlottenborgs Efterårsudstilling kunne man i år erhverve sig et par meter på billedkunstnerens tapetudsalg

Af Trine Møller Madsen

Andy Warhol gjorde det også – producerede tapet i lange baner. Danske Ruth Campau er ikke popkunstner, men de problematikker, der optager hende, er alligevel tæt knyttet til 1960'ernes amerikanske avantgarde. Når Campau vælger at sælge kunst i metermål på Charlottenborgs bonede gulve, sker det også i en udfordring af værket som en autonom enhed og af hendes egen rolle som skabende kunstner. Tapetrullen er i princippet uendelig og værkets grænser derfor vanskelige at definere. Og hvem er kunstneren? Campau har gjort forarbejdet, men når tapetstykket er solgt, er det op til køberen at installere og dermed lægge sidste hånd på værket.

Ud over det sribede tapet-udsalg kunne Charlottenborgs gæster også opleve en anden af Campaus installationer. Endevæggen i det store midterrum var gennembrudt og erstattet af et kæmpemæssigt, rødt stykke stof. Gennem det tynde tekstil kunne man ane publikum i rummet bagved... Sådan så det i hvert fald ud – ved undertegnede første, distræte øjekast. De andre publikummer viste sig nemlig at være mig selv og min ledsager. Og stoffet ren fiktion. Det vi stod overfor var et af Campaus akryl på akryl-billeder, der på Charlottenborg var blæst op i gigantisk format. Spejlingen i overfladen er en ny, effektiv dimension i Campaus installationer. Striben har hun derimod arbejdet med i flere år.

Det maskinelle maleri

Den lige linje er hinsides det ekspressive og håndværksmæssige – en definition, der også tegner Campaus kunstneriske udgangspunkt. Hendes minimalistiske formsprog har bevæget sig fra mere komplekse billeder med flere farvelag til de helt simple akryl-på-akryl billeder, hvor første lag også er det sidste, da billederne vises fra bagsiden, gennem det transparente plexiglas.

Akryl-på-akryl teknikken sætter endnu højere krav til Campaus udførelse, der bygger på maskinel præcision og regelmæssighed. Campau skaber de lodrette striber ved at trække akrylfarve ned over en flade med en forlænget kost. Det forskelsløse linjemønster er principelt set uendeligt (og derfor et oplagt tapetrullemotiv); men værket uden ende eksisterer kun på det konceptuelle plan. I praksis stopper Campaus streg nemlig ved 2.5 meter. Længere kan hun ikke række. Øges billedfladens længde, bliver kostens vinkel for skarp og farven umulig at stryge på.

Kroppen sætter værkets grænser. Og er samtidig årsagen til de små nuancer, der kan spores i de forskelsløse, maskinelle striber. *"Som sådan er jeg ikke kun interesseret i formalismens reduktion til det rene maleri, men derimod er jeg optaget af et maleri, som på et præ-konceptuelt niveau forbinder den gestikulerende og sensomotoriske krop med udtrykket – altså inkorporerer bevægelse, tid og nærvær,"* forklarer Campau selv. Intensiteten er altså en væsentlig faktor i kabsesprocessen. I udvekslingen mellem krop, materiale og teknik opstår fine nuancer, der skaber værkets nerve og egenart. Det færdige værk bliver på den måde en spor af en fysisk handling – et kropsligt nærvær, der kan variere.

Kroppen i billedet

For beskueren kan det umiddelbart og på afstand være vanskeligt at aflæse noget som helst kropsligt, endside menneskeligt i det nonfigurative væv af streger. Mængden af streger og de store formater lader først og fremmest det maskinelle, forskelsløse *all-over* princip dominere, mens oplevelsen af de små nuancer, som optager Campau selv, træder i baggrunden. Men det handler stadig om krop, nu blot beskuerens. Når Campau installerer billederne side om side i lange, rumlige forløb, er det nødvendigt at flytte sig fysisk for at opleve værket i dets helhed. Kroppens bevægelse bliver dermed lige så væsentlig for oplevelse som den visuelle tilgang. I de seneste billeder gør materialet desuden beskueren til en væsentlig aktør. Ved kroppens spejling i det malede plexiglas træder beskueren ind i billedet og tager på den måde del i motiv og værkfrembringelse. Ligesom med tapet-installationen.

Stedspecifikt

Campaus værker smelter på flere måder sammen med de omgivelser, de optræder i. Billederne skabes i reglen til det aktuelle udstillingsrum. Hvad enten det er små rum, hvor billeder kryber om hjørnerne i klaustrofobisk tvang eller større rum, hvor værkerne understreger horisontale eller vertikale træk. Værkerne manipulerer på den måde med rummet. De kan understrege og styrke eksisterende forhold eller ligefrem ændre rummets karakter, som tilfældet var med installationen på Charlottenborg. Den ping-pong effekt, der opstår mellem billede, rum og de tilstedeværende, gør Campaus billeder arkitektoniske. Billederne bliver accenter i rummet, der udfordrer og leger med de herboende spilleregler, både fysisk og psykisk.

Campau endnu ikke er sat på udsmykningsopgaver i Danmark. Det kan undre. Indtil videre er denne bedrift overladt til køberne af tapet fra Campaus *factory*.

Faktaboks

Ruth Campau er født i 1955 på Mors. Hun træder kunstnerisk i karakter med gruppeprojektet PAINTBOX (1999-2000), som hun selv er initiativtager til. Siden markerer hun sig med separatudstillingen *Rød. Gul. Cigar* på Kulturministeriets udstillingssted Overgaden, en installation, der i foråret 2001 også indgår i gruppeudstillingen *!:/* på Herning Kunstmuseum.